

have Gyldighed i hele Landet. Da det imidlertid kan forudses, at det ikke vil være muligt at gennemføre det paagældende Lovforslag inden Udgangen af indeværende Aar, har man for at undgaa de ovenfor paapegede Ulemper ved at indføre de nugældende danske Retsregler i de omhandlede Heensender, forelaaet forsaavidt at udsætte Ikrafttrædelsen af dansk Ret indtil videre, hvorved det altsaa er forudsat, at Indførelsen af dansk Ret vil ske umiddelbart ved Vedtagelsen af Lovforslaget om Myndighed og Værgemaal.

Det bemærkes, at Lovforslaget ikke tilsigter at berøre Reglerne om Værgemaal og Umyndiggørelse, saaledes at dansk Rets Regler paa disse Omraader vil træde i Kraft den 1. Januar 1922 i Følge Reglen i § 42 i Lov Nr. 258 af 28. Juni 1920 med de af nævnte Lov følgende Undtagelser.

Med Hensyn til Reglen i Paragraffens 2. Punktum bemærkes, at Ordet „September“ i Lov Nr. 258 § 45, 1. Stk., er en Fejl for „December“, og for at undgaa Tvivl om Retsgyldigheden af Umyndiggørelsesdekreter, der i Tiden mellem Udgangen af September og December 1921 er afsagt paa gyldig Maade efter de hidtil gældende Regler, maa man derfor rette Udtrykket „før det nævnte Tidspunkt“ i § 45, 2. Stk., som foreslaaet.

ad § 2.

I de sønderjydske Landsdele gælder forskellige Regler om Arvegangsordenen ved faste Ejendomme, sigtende til at overføre Ejendommen udelt til en enkelt Arving.

Reglerne desangaaende findes dels i den for Bøndergaardene i nogle Egne af Slesvig gældende gamle slesvigske Forordning af 18. Juni 1777, dels i de preussiske Love af 8. Juni 1896 og 26. Juni 1912 samt „Landgüterordnung“ af 2. April 1886, hvorefter Landejendomme kunde undergives den saakaldte „Anerbenrecht“.

Ifølge Lov 1920 § 62 opretholdes Forordningen af 18. Juni 1777, og der er derved vistnok forudsat, at „Anerbenrecht“, der ifølge Lovens § 32 ikke fremtidig kan stiftes, i Henhold til den almindelige Regel i § 42 bortfalder fra den 1. Januar 1922 ogsaa med Hensyn til de Ejendomme, hvortil denne Rettighed nu er knyttet, forsaavidt Arvefaldet finder Sted efter det nævnte Tidspunkt. Da Egenskaben af „Anerbengut“ imidlertid er knyttet til de enkelte Ejendomme ved særlig Indførelse herom paa Ejendommens Folio i Grundbogen, kan det frembyde nogen Tvivl, hvorvidt Retten under Lovens Tavshed uden videre falder bort, og man har derfor anset det for rigtigst at give en udtrykkelig Regel i saa Henseende.